

pušeci i ne gledajući ni u što određeno. Tek ako ugledaju na vodi kakav čamac, prate ga očima, a ako led krene, prate i njega. Stoje kratko, onda se vraćaju kući. Kod kuće ih čeka debela, brbljava žena, nerijetko Madžarica, čeka ih na ručak. A u šupi, u pčelinjaku, u garaži ili na takvome nekom mjestu, čeka ih čamac na kojem upravo rade.

Dunavski čamac zove se *čiklja*, a gradi se od hrastovine, a ako nje nema, dobra je i jelovina, ili kakvo drugo mekše drvo. Čiklja se često gradi u proljeće, jer za to treba dosta prostora, pa se to radi vani; ali, pravi majstori rade tokom cijele godine. Njima prostor ne predstavlja problem, ne smeta im ni to što je u šupi zima, a ne zabrinjava ih ni to što onda kad obrađuju drvo katranom obilato prljaju svuda oko sebe. Jer, oni ne grade radi mušterija nego radi sebe, jer im je to potrebno; uostalom, često su amateri, premda se od izrade čiklji nekada moglo dobro živjeti.

Čamac je obično dug između četiri i pol i pet i pol metara, dno mu je ravno, oba kraja malo ušiljena. A gradi se ovako. Prvo se uzmu dva komada tvrdog drva u obliku slova V kojemu je odvaljen donji šiljak, široka onoliko koliko će biti širok vrh, odnosno krma čamca. Ti komadi istesani su na debljinu od desetak centimetara. Onda se uzmu rebra, koja se na Dunavu zovu *egije*, obavezno od tvrdog drva, bez obzira od kakve će građe biti čamac. Ta rebra prave se jednostavno, obično nema savijanja; donji dio i stranice spoje se kutnim željezom u obliku slova L. Preko egija, koje stoje tako kao da je čamac prevrnut, stave se daske za dno, koje se i kuju i lijepe. Onda se, preko rebara, koja su šira na sredini a uža na krajevima čamca, zatežu daske. Ni tu nema savijanja, niti kakve posebne obrade: cijela mudrost i jest u tome da se procijeni koliko daska podnosi, koliko se može zategnuti. Ako pukne, to je velika nevolja, a može biti i opasno. Stranice čamca sastoje se od dvije ili tri daske, ovisno o širini.

Na kraju dolazi premaz. Prvo valja zagrijati katran, koji na Dunavu gotovo isključivo zovu *ter*. Njega je moguće nabaviti tamo gdje se prodaje vapno i drugi građevinski materijal. Ter se grije na vatri koja gori između dviju sječimice postavljenih opeka. Dobro je ako majstor ima unuka, koji će taj ter stalno pomalo miješati. Kad se crna smola pretvori u tekućinu, njome se premazuje čamac. Premazuje se dvaput ili triput, već prema potrebi, a u ter se stavi nešto čađi ili ugljene prašine, da se lakše suši i da se ne lijepi. Mrlje od tera čiste se benzinom, a nekada su se čistile petrolejem ravno iz petrolejke.

Čiklje je moguće podijeliti prema tipu građe i prema vlasnicima. Po građi, ima ih otprilike tri vrste. Postoji, najprije, obična, standardna čiklja, duga pet metara i široka metar; njome se služe ribari, ribiči i obitelji koje ljeti idu na izlet. Nadalje, postoji čiklja koja je to samo prema stražnjem kraju, dok je prednji jače zašiljen i završava rogom dugim dvadesetak centimetara. Ta čiklja nešto bolje klizi i predstavlja nešto kao sportski tip. Napokon, postoji čiklja koja je samo malo duža od standardne, ali je zato vrlo široka, a kut između dna i stranice znatno je veći. Zove se još madžarska ili bačka čiklja, i to zato što se njome koriste najviše bački seljaci koji na tržnice na srijemskoj strani dovoze rajčice, paprike, dinje i druge ukusne plodove. U takvu čiklju stane dva reda okruglih košara od vrbova pruća, a Madžarice u šarenim suknjama i s rupcima na glavi spretno veslaju svaka sa svoje strane.

Drugačija je klasifikacija prema vlasnicima. Obično, prava dunavska čiklja stoji privezana na kakvome zgodnom mjestu uz obalu, često uz korijen neke vrbe ili topole, uz lanac od predratne vodenice ili uz neki stup. Tu se ona ljulja i bezbrižno sudara s ostalim čikljama, poskakujući na valovima kad naiđe brod. Na njezinu dnu uvijek ima tri-četiri prsta vode, što iz